

קרל הנס שטרובל

פּוֹלִינָג

פּוֹלִינָג הוּ בַּסְּפוּנָג עַל הַנְהָר.

רכואות ספונגים הצטופפו על רנהי, מבינות לקירות המסכה קלחו המים הכתימים והרטיבו את הלכנים המסואכים התלויים פלמעה.

משני עברי הנהר רבצה קיטין רכתי בערים וטימיהנהר עברוה כעצלתים ובלעו את כל הנגוף בזרמתם. שם עמדו בתים על קרקע איתן. פוֹלִינָג לא ידע כל סקים סגורים וולת הספונג, אשר המים התנסצו לנחונו. הוא נר בסחוצה מצערה ומלובלכה, כי לא לו הוא הספונג, אשר בעליו הכרסתן היה יושב תמיד ברגליו המקוטעות על הסככה ויורק בפוֹלִינָג סדי עברו על פניו. מה התנורר אחרי בעל הספונג ואחרי אביו, נשים אחרות וילדים אין מספר. כל אלה שתו את משכנם בספונג, התצלשו בצפי"מות. התפורו עם הנץ החמה על פני הנהר והעיר ולפנות ערב שכו. טכלי אשר ידע איש אל נכון, אם כולם חורו על האכסניה שלהם. כאשר קוי"שן, בן עשרה, ירד תחת סירת הטימור וישבע שם, נודע רק ביום השלישי דבר העדרו.

פוֹלִינָג המצוא סכמורת סחוכפת להעלות בה עכביימים, היא היתה אחוזה בחלון כורת יותר מעל פני הנהר והחבל היה נתון בים, או ישב פוֹלִינָג ומתן שעות רצופות, הוא ראה רק את נחון הסירה הקרובה ואת רצועת המים הכתומים, אחר הוסיע סיחיה נוכר ושחור, הרקיד את המים ענולים ענולים ויעלם מטה. פוֹלִינָג הסתין באורך רוח, והיה כנשך העכבר את קצה החכה הוריד זה את הסכמורת בדחיפת יד אחת, החיה המטפסת והמפירת שאפה נשפה סביביה בחמת גבורה, שהיה בה כדי להפוך כבשה תסיטה לחיתוטרף סוכנת, פוֹלִינָג שלח בשיון נפש את ידו אל הקנה הסבוקע שלו, פתח אותו ויחכה לעה מצוא, אחרי בן סעך אותו בזויות סתחת לראשיה העכבר ויסגר הרק הישב על הכקע. אחר החל להפשיט את העור מעל החיה המפרכת, אשר המים שטפו את פיה, עכביימים כזה היו צולין אותו מעל להכה קלה והוכנה ממנו סעורה נאה, עתים הועלה כמסמורת אחרי הצלופחים הקטנים הניזונים טרקיהנהר, יש ופטיכילבים נסחבים בתנורה סתונה אל הספונג ועורם הבלה לטחצה סתחכך כנדר הסעלה ירוקה, אם הסגר לא האריך לשוט על פני המים, ושטנה הארוחה העשויה ממנו וקרא פוֹלִינָג את שני רעיו ואת בעל הספונג, הוא עשה זאת למורת

בכל הסריכה על סנת להנים את בני הנכר הלכנים וכאשר באו צבאות הלכנים לאין ספורות... הכרי פוֹלִינָג, הסבל ומכשלי האורו, היה כפשע בינם ובין הטוח. כחיי פוֹלִינָג היו כל הימים דומים איש לרעהו, בתשוקתו לא הלך כנרולות. בהגיע ספלצת שחורה לשמת הנהר היה פוֹלִינָג עומד בקרבת קיר העץ מאחורי רהיטי הפחם. הוא נוסף על טאות האנשים אשר הקרימוהו ויסתינו אף המה. היא עמד נצב באורך דות, טבע עד קרס ליו בטיש הפחם, באורך דות זה, שעמד לו גם פרו צאתו לצוד את עכברי המים, יש ותשחק לו הרצלחה ויקבל שק שחור ומספר, או ידהר פעמים אין מספר עם השק המלא מרהיט הפחם כסדרכת הריצה בואכה לאנית הקיסור וישאוך את הנחלים אל כרשה המתוחה וישב עם שק דיק כסדרכת הריצה אחרת. אנשי יוצ אלה עם השקים הכבדים על ראשם וכרכיהם הכושלות דמו לשלשלת אין סוף ההולכת סוככת בליחשך, עד אשר אנית הקיסור תאכל די שבעה.

זולת אכילה, שתיה ושנה לא ידעה ההכרה הצרה של פוֹלִינָג כל רשות יחידה, כשאר הרברים היה מרותק אל ההסון בך בלי שם, היה אחר בין מילינים עצומים, נרניר בודר בעכיש המלא נינירי אורו, נטף סים כנף העקלתון הכתום של הנהר, כמסבאה אשר מאחורי התיאטרון הקטן מנש בלי טיישן וקניסינג, הם רכצו על הקרקע ולפניהם יין אורו בקעריות, פוֹלִינָג הסתאבק בעפר הפחם והשטוף בויצה התקרב אליהם וישב תחתיו כלעומת שבא, האנשים הצטופפו מה עד אמם סקום והאר חפף על ראשם, כפתח הדלת נראה הרחיב בהיותו מלא וגרוש כשרי אנוש המתחכט בין הסצרים וכל פנה שנתרוקנה נתמלאה כהרף עין ניפות אדם, המלית תוהו הרתיחה את ההמונים האלה, קשקוש וצוחה, כאילו התנשאו מעל האנדרולמוסיה להקות צפירים אשר לא ימנו מרוב.

הסבל הניש לפוֹלִינָג קערה עם יין אורו: האשמדאי הלבן סבא פחמים? בן' הגיד פוֹלִינָג, החברים ישבו יחדיו בניס ולא ינים והרעש לא חדל מלהתי דפק על הדלתות, כעבור רגע אמר קון סינג, סכשל האורו: הם מצאו פחמים חדשים, כסרוייההרים, האשמדאים הלכנים, לייטישן הוסיף: הם סנקשים פועלים, הגוכרנטור פרסם סודעה, מי ילך? העיר פוֹלִינָג, בהרים יושבים נמרים, גולנים ופזיקין, סכשל האורו נר בראשו אנה ואנה: אולם הם משלמים.

יוסיום התגולל פוֹלִינָג על שפת הנהר, עתים הופיעה ספלצת כרסות אנית האשמדאים הלכנים, הרעישו את המים תחתיה והספונג התנרר אנה ואנה, פוֹלִינָג נעץ מבטי משטמה ברגלים הכרודים ויזכור את הגרון הלבן של האיש, אשר עבר אצלו לפני שנים מספר, העור הזה, אשר הלבין ללא בליטה, נסתח על הנגרת המשי תטטת מתחת לידו המעבירה עליה את חלקת העור, לו השכיל בימים ההם ותחת לעקור ביד חרוצים את השערות הצומחות — היה חותך בתערו את הנגרת הזו? ... צמרסולת נעיסה עברה את בשר פוֹלִינָג בהעלותו על הרמיון את הדם הרב שהיה זונק ומשתמך בשעה זו, לרגל המחשבה הזאת שכח כליל, כי שנאתו את האשמדאים הלכנים באה לו זמן רב לאחר שהתגרש סמני ארונג, בימים ההם כאשר התקומטו

רוחו וכלבר להשקיש את זעפו של הוקן, אשר קנא בפוֹלִינָג כגלל זריותו והצלחתו בציר, הנטר הכרסתן הזה — סערתי רוחו שככה או יוסים, ביום השלישי נשכחה סלבו הארוחה השמנה ופוֹלִינָג היטיב לעשות ולא עטר כדי א גזיו, לו היה בכוחו של בעל הבית, היה בודאי מנרש את פוֹלִינָג מן הספונג, אולם הלז שכר את מעונו לתשעים ותשע שנים וישלם מראש את שכרי הרירה במיטבי הכסף אשר הרויח כמו ידיו בשרתו לפני אשמדאי לבן, פוֹלִינָג היה מורץ כצחוק ככל אשר ירק בו הנטר הכרסתן, החוזה שהכטיה לו את זכות השיבה נכתב ונחתם על רצועת קלף השפונה בין סנילות רבות מתחת לשבלת הנכיש העכה אשר במקדש של שבע הרוחות, והלא עיני בודרה השקיפו בסנילותו

הסרצוף עומדים מתחתיה בעל כרחם בכל קסאונם. אם כי לייטוישן לא הרכיב מעולם משקפים, נגלש מעינו מכטיוניגת קהה, כאי-לו היה מביט סכער לזוכות מעודשת, על חצוי-גופו הערום, אשר כל חלב לא יקשר את עצמותיו, נחו שדירוי-מכל, צלקת ארוכה ותפוחה העוברת כאלכסון את חזהו תיתה זכרון-חיים נאמן למלחמת-סכינים.

פול-לינג סנה אל שכנו: מה עוללו שלשת אלה?

היכה הוסיפו לפניו יודע-דבר, שלשי-תם פרצו בליל-אתמול אל אחד האשמראים הלבנים, העתיקו לו מהלוטות-ראש נכרות וישאו אתם דברי-חפץ געיסים וסועילים למסכיר.

אולם המשטרה הסינית אחזה בפער-לת-חסון, באשר קוחה לסצוא הן והסר-בעיני הלבנים, ותעש שמטים בסבלים, חסר-מונג של לייטוישן קורץ מחופר אשר נחרב עד חרסת אחרי שעות-מספר.

בראשונה הושלכו המחלפות הנזוזות של שלשתם אל הכורות, לייטוישן הרכיב את ראשו והיה נראו, כי כפית-ידיו הסקוד-שרות מאחוריו היו אחוזות בחוקק אחת ברעותה, פרקיי-השכם כצקו וירכצו כשני כרורים גדולים ומוצקים לשני עברי-הצואר.

אחרי כן הניף התלון מעמים את הח-רב הרחבה מעל ראשו וככל פאסציו-גופו שלח אותה בהלמות-הסקר, ראש של לייטוישן השתרבב קרוס-ברך וינחת לאטו כשק מפולש...

פול-לינג נישא עם זרמת-השכים אל העיר, דרך השער תחת עטרת-המגדלים, דרך רחובות אחדים, באין מטרה... ונדהף במקודת-שלטון אל תכלית ידועה, חם הגיעו לטנרש סנוי, אשר מאחוריו בתים לבנים, ארוכים עם מרפסות-עץ המוקפות חומה, בסגיש הפנוי עמד הטון-אנשים, עניי-הצם ומכלי אשר פול-לינג ישאל פיאדם, ידע כי אלה הם, אשר מיטב-חונם גזול מתוך המקדשים, אנשים אשר אין להם מה לאבד, הוא ראה ואנה על פניו תרהף עננה של נשטות-אבו-תיו הוועפות והתלונה המאיימת אשר עלתה מתוך החסון החיתה תד-קולות איך-מספר אשר לא נשמע כמוהם מתגול שלשום, כל-כבו שבן זה, אשר השלפון בידו, נגלה לו חווקדם וזחב, רכזאות-פרשים העורקים ציה, סוללות סכוסות לונבן-בשרים ויער-קדקדים המורטים בהמלה אל על, וחוצ, אשר מעורו לא הוציא חרב פנרנה ולצ ירה כקנא-דוכת, האמין, כי היתה כבר כזאת בימיו.

בקרבו פעל דבא, אשר הרים את

פסיעותיו מעל הקרקע וימתח את שיעור-קיסתו ויענק לו את ההברה, כי קולו קול-חמס ומורא, אורך-זיועותיו לבש צורת-כראי-שית ונרפה לו, כי די לשלות את ידו ויהפך את הבתים הלבנים וישיבם עד רכא ויאחו, מעל אמסיר-מרחקים של שדות, בערים הר-חוקות, אשר כהן ישבו האשצדאים הלבנים, זרועות-החסון המיואשות ואנברות-עצות הת-לכרו לזרוע נטויה אחת, ראשו ינעש-יאן, סבלי אשר יכוזכוהו הניני-לכו, כי ניטל הל-חץ ממחו, הוא ספג לקרבו את כל הצוחות ואת נשימת-החסון העצורה ויקא אותן כסר-אהל-הכה ויוסף לעצור בסיו בעד הועקה חנוראה.

בן המצרים, עדת-ילדים קרועי-בגד חטוינים בסני-לכים וחרכות הלודות נרחקה קריסה, בתך מער דגל ועליו נמצא כתוב: כליה לאש-מראים הלבנים!

מתאום קסץ איש סתך אסחנה ויה-טף את נציכ-הרגל מידו נושא, כעת בקע קול-המסקר, קול-מלסמם נרא, הוא לא ידע את אשר ידבר, אולם אף המעם הכיר בתי-עויות-הפנים של החסון החונה עליו, כי הניד מוראות וזועת, ומדי דברו ראה פני-לינג כלבו ענתת-הנשצות המרחפות בתנועות

אמיצות אנה ואנה והיא עולה ויורדת ונכי-נסת בכנייה-אדם, מסביבו קמה שועת-ההמוכות כאילו התקלקלו הרים ונשמעו יריות-תותח וירעם קולי-נחש העולה מקרמוניות-כראשית של הארץ, וסערת-אימים אחת הריחה את החסון אל החומה, אשר תשמור על הבתים הלבנים... לא עברה שעה ותאחו אש-להכה כשכונות הזרים של קנטון, אניתה-קיסוד כוערות דחרו במורד-תנחר, חזון פול-לינג, חווקי-זחב ורמים, קסץ על המציאות וירבד אותה בחניקה תחת רגליו.

ושביכי-האש השתלהבו במלכות האבי-צעית, בכל הפנות הנרחות, אשר השמועה על מיצאות-הערים הגדולות לא הגיעה עדי-הן בטלואה, התנמלו הנכרים הכתוסים על האשמראים הלבנים.

לא עברו שבועים וכל מרחקי-הפרד-נה צללו בתהום-להכה, חנוע הכתום קס-מרכצו בענק, אשר האריך לישון ופחדו עליו מן יאחד את המועד, האדמה אמרה להתבקע ולמלוט מקרבה אנשים, הנחרות התקררו בספינות-זווינים וכרסות-אמילה המוליך את צבאותיו כן הקיאה בשועת יליל מסשלת-תמורה האיומה לאין סמפר את סחנותיה מול אירופה וכראשם פול-לינג, סכל-סחמים סקנטון, חרנס ד, ע.